

Katie Taylor
in samenwerking met Veronica Clark

Gestolen jeugd

Een aantal gebeurtenissen is in verkorte versie in dit boek gekomen, maar is wel waargebeurd en ik vertel mijn eigen verhaal. Om de privacy van andere mensen te beschermen zijn alle namen veranderd.

ISBN 978-90-225-6928-3

ISBN 978-994-6023-989-2 (e-boek)

NUR 402

Oorspronkelijke titel: *Stolen Girl*

Vertaling: Mireille Vroege

Omslagontwerp: DPS design & prepress services, Amsterdam

Omslagbeeld: Shutterstock / Darrin Henry

Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2013 by Katie Taylor and Veronica Clark

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerste pasjes

Ik balde mijn hand tot een vuistje, ging op mijn tenen staan en klopte op de deur. Mijn broertje Andrew rilde even in zijn duivelskostuum.

‘Een snoepje of ik schiet!’ zei ik tegen de vrouw van middelbare leeftijd die haar voordeur op een kier openzette.

‘O, lieve hemel, ik schrik me dood!’ riep de vrouw zogenaamd verbaasd lachend uit, terwijl ze naar haar borst greep.

‘Eens kijken, wat hebben we hier? Een duivel en een heks?’ Ze raadde het goed.

Ik knikte en keek glimlachend naar haar op. Ik had gaten in mijn gebit, daar waar mijn melktanden eruit waren gevallen en de nieuwe tanden nog moesten doorkomen. Ik kon er maar niet aan wennen, en elke keer als ik glimlachte had ik de gewoonte om mijn tong door de gaten te duwen.

De vrouw grinnikte toen ze me zag. ‘Wacht even, liefje. Ik kijk even wat ik binnen voor jullie heb.’

Ik draaide me om naar mijn vader. Hij stond op straat onder de lantaarnpaal, met zijn handen diep in de zakken van zijn spijkerbroek. Ik merkte dat hij het heel koud had, maar hij grijnsde toch terug en stak even leep zijn duimen naar me op.

De vrouw kwam even later terug met een schaal snoepjes.

‘Neem maar zo veel als jullie willen – daar zijn ze voor,’ zei ze met klem.

Ik pakte een handje, maar Andrew schepte er heel brutaal twee keer zo veel uit als ik. Ik keek hem vernietigend aan.

‘Dank u wel. Dag!’ zeiden we in koor, en we draaiden ons om en liepen het pad weer over, terug naar onze vader. Ik zag dat hij in de koude avondlucht stond te rillen.

Ik rilde zelf ook en trok mijn zwarte plastic cape dicht om me heen in een poging de warmte vast te houden, maar vergeefs. Het was een ijskoude oktoberavond, de koudste Halloween die ik ooit had meegemaakt, maar ook de succesvolste. Mijn vingertjes lagen strak om het handvat van de plastic boodschappentas.

‘Kijk eens hoeveel snoepjes ik heb,’ pochte ik trots, en ik hield mijn tas in de amberkleurige gloed van de lantaarn omhoog.

‘Ik heb kilo’s meer dan jij,’ zei mijn broertje snuivend, ‘want jij bent maar een saaie heks en mijn kostuum is veel beter dan dat van jou!’

Ik stak mijn tong naar hem uit. Zo ging het altijd tussen ons: we waren dol op elkaar, maar we vochten als kat en hond. Ik stak mijn neus de lucht in alsof het me niet interesseerde en liep verder over het trottoir. Het was zo bitterkoud dat het grijze pad al een zilverachtig laagje rijp had gekregen en dat fonkelde als glitters in het donker. We waren al een paar uur de huizen langsgegaan en de koude vochtige lucht was in de stof van mijn dunne kostuum getrokken, zodat dat klam op mijn huid voelde.

‘Zullen we maar eens naar huis gaan?’ vroeg mijn vader hoopvol.

Ik keek omlaag naar de boodschappentas. Die was niet vol, maar de bodem pulde wel uit van alle snoepjes die erin zaten. Het waren er veel te veel – meer dan ik ooit op zou krijgen, maar ik was toch benieuwd of er bij de andere huizen nog meer snoep te wachten lag. Ergens wilde ik ophouden en naar

huis gaan, maar ergens wilde ik ook doorgaan tot de tas vol was.

Net op dat moment stak er een heel koude wind op, die een ijzige vlaag door de straat joeg. De adem wolkte als warme damp uit mijn mond en steeg op. Ik merkte het en pufte nog wat harder. Ik deed alsof ik een griezelige draak was, die ge-doofd vuur uitademde. Andrew keek naar me en maakte een afkeurend geluidje, alsof ik maar stom was. Plotseling voelde ik het. Ik was geen draak, ik was zelfs niet griezelig; ik was een meisje dat het ijskoud had, ik was moe en ik wilde naar huis.

Ik porde mijn vader in zijn zij.

‘Ik wil naar huis,’ fluisterde ik, zo zacht dat mijn broer het niet kon horen.

Mijn vader wenkte Andrew en zei dat het tijd was om naar huis te gaan, maar daar was hij het helemaal niet mee eens.

‘We hebben nog hartstikke veel huizen niet gehad,’ protesteerde hij, terwijl hij naar het eind van de straat wees. ‘En nu moeten we om háár terug. Het is niet eerlijk!’

‘Andrew,’ zei mijn vader streng. ‘Hou op!’

Mijn broertje snoof verongelijkt en draaide zich om om achter ons aan te komen. Ik grijnsde naar hem. Voorlopig had ik gewonnen. We gingen terug naar huis, met Andrew schoorvoetend achter ons aan.

Zodra de voordeur van ons huis openging, sloeg de warmte van de centrale verwarming me in het gezicht. Mijn moeder was in de keuken bezig. Zodra ze de deur hoorde dichtslaan, stak ze haar hoofd om de hoek om ons te begroeten.

‘En, hoe ging het?’ vroeg ze, en ze stak haar armen uit. Ik rende meteen naar haar toe en ze gaf me een stevige, warme omhelzing. Ze had staan koken en toen ik mijn gezicht in haar zachte crèmekleurige trui drukte, rook ik spaghetti bolognese. Dat was mijn lievelingsmaal. Ik keek even opzij en zag een pan met dikke rode tomatensaus op het fornuis staan borrelen.

‘Kijk,’ zei ik, en ik opende de tas. ‘Ik heb hartstikke veel snoep: toffees, zuurtjes en zelfs repen!’

‘Wauw!’ riep mijn moeder uit. ‘Wat heb je veel opgehaald!’

‘En jij, Andrew?’ vroeg ze.

We draaiden ons allebei om naar mijn broertje, maar zijn gezicht stond op onweer. Hij was nog steeds aan het mokken en het was allemaal mijn schuld; ik moest zo nodig naar huis omdat ik het koud had.

‘Dit heb ik,’ mompelde hij halfhartig, terwijl hij mijn moeder zijn tas met snoep liet zien. ‘Ik had veel meer kunnen hebben, maar zij wilde naar huis.’

Andrew wees met zijn vinger naar me en drukte die hard in mijn schouder.

‘Au!’ jammerde ik.

‘Hé, ophouden jullie,’ probeerde mijn vader tussenbeide te komen. ‘Het doet er trouwens niet toe, want mama heeft voor jullie allebei een verrassing.’

We waren meteen stil.

‘Wat voor verrassing?’ fluisterde ik.

Mijn moeder schepte volle borden spaghetti op. Toen ze de slierten uit de pan trok en van de lepel op de borden liet glijden, leken het net wormen. Op elk bord schepte ze een flinke lepel saus, waarna ze er wat kaas over strooide. Mijn moeder veegde haar handen af aan haar schort en draaide zich naar ons om.

‘Jullie mogen vanavond in de woonkamer voor de tv eten, want ik heb betaald voor een concert, en daar gaan we samen naar kijken.’

‘Wat voor concert?’ vroeg Andrew, en zijn ogen schoten van mijn moeder naar mij en weer terug.

‘Van een band. Steps heet die,’ vertelde ze. ‘En ik denk dat je het hartstikke mooi vindt!’

Ik haalde mijn schouders op. Ik had nog nooit van een band gehoord die Steps heette.

‘Geloof mij nou maar,’ zei mijn moeder. ‘Ze hebben heel goede nummers, heel goed in het gehoor liggend, en ze dansen er ook bij! Ze zijn heel goed, Katie, je vindt het vast mooi, heus! Pak maar snel een bord, voor het koud wordt, dan gaan we ernaar kijken.’

Een paar minuten later zaten we voor de televisie en liep de groep het podium op. Het waren jongens en meisjes, maar ze droegen allemaal dezelfde kleuren, namelijk zilver en zwart. Zodra ze begonnen te zingen en te dansen begreep ik waarom mijn moeder zo enthousiast was geweest: ze waren fantastisch!

Ik liet mijn bord al snel voor wat het was en begon aan mijn Halloween-snoepjes, maar ik kon mijn ogen niet van het scherm afhouden. Steps zong en danste van het ene nummer naar het andere en ik was gewoonweg gebiologeerd.

‘O, dit is mooi, dat is mijn lievelingsnummer!’ riep mijn moeder terwijl ze de afstandsbediening pakte en het geluid zo hard zette dat het enigszins vervormde.

De tv schetterde op volle sterkte. Ik was bang dat de burens zouden gaan klagen, maar daar trok mijn moeder zich niets van aan. Steps begon aan een nummer dat ‘Tragedy’ heette. Zodra ze het woord uitgesproken hadden, barstte het voltallige publiek op de televisie in één grote juichkreet los. Mijn moeder trok me giechelend van de bank overeind.

‘Kom, Katie, we gaan dansen.’

Al snel dansten we de hele voorkamer door, terwijl mijn moeder er uit volle borst bij zong. Ik keek de hele tijd naar het scherm, want ik wilde nadoen wat Steps deed, maar hoe ik mijn best ook deed, de pasjes gingen steeds verkeerd.

‘Dat is niet erg,’ zei mijn moeder, terwijl ze me op de muziek liet ronddraaien. ‘Ik koop de video wel voor je, dan kunnen we hem zo vaak bekijken als we willen.’

Ze draaide me nog sneller rond in haar armen, en ik giechelde.

Mijn vader grinnikte terwijl wij over het tapijt van de woonkamer ronddraaiden en kronkelden. Mijn broertje Andrew snoof minachtend en sloeg zijn ogen ten hemel; dit was bepaald niet zijn idee van een leuke avond, dit was veel te meisjesachtig. Na een poosje stond hij op en liep de kamer uit. Steps was misschien niks voor hem, maar voor mij opende de band een heel nieuwe wereld. Ik was pas tien, maar ik had net ontdekt hoe leuk muziek kon zijn.

Binnen een paar weken waren de mooie meisjesachtige posters van de muren van mijn kamer getrokken en vervangen door posters van Steps. Ik aanbad Claire en wilde net zo zijn als zij. Ik vond dat ze van iedereen de beste stem had en ze was ook het mooist. H was mijn favoriete man. Hij was cool, maar niet té; hij was blond, vriendelijk en glimlachte altijd. Het leek me leuk om met zo'n jongen bevriend te zijn.

Al snel had ik mijn beste vriendin Lauren zo de oren van het hoofd gepraat over mijn kersverse liefde voor Steps dat ze hun cd ook ging kopen. We werden hun grootste fans en waren op mijn kamer uren danspassen aan het oefenen aan de hand van de video die mijn moeder voor me had gekocht.

Een paar maanden later, met Kerstmis, kreeg ik van mijn moeder een enorme doos. Helemaal giechelend van opwinding trok ik het pakpapier eraf. Toen ik zag wat het was, hapte ik naar adem: een karaoke-apparaat.

'Dank je wel!' zei ik, en ik holde naar mijn ouders toe om ze een kus te geven.

'Dat is nog niet alles,' gniffelde mijn vader. Hij haalde een veel kleiner, platter cadeau achter zijn rug vandaan. Dat had hij daar de hele tijd verstopt gehouden.

'Toe maar, liefje, maak maar open!' drong hij aan.

Ik scheurde het papier eraf en draaide het om in mijn handen.

Toen ik zag wat het was, zette ik grote ogen op: een cd van Steps voor het karaoke-apparaat.

‘Nu kun je echt met Steps meedoen!’ zei mijn vader, en iedereen moest lachen. Het was de mooiste dag van mijn leven.

Avond na avond speelde ik alle liedjes keer op keer af, tot ik ze allemaal uit mijn hoofd kende. De woorden verschenen wel op het scherm, maar ik hoefde er niet meer naar te kijken, want ze stonden allemaal in mijn geheugen gegrift. Lauren oefende met me mee en al snel kenden we alle teksten en alle dansjes van Steps.

Als ‘Tragedy’ begon, sprongen Lauren en ik overeind. Maar welk nummer er ook werd gespeeld, ik wilde altijd per se Claire zijn, want die had volgens mij altijd de grootste rol.

Tegenover ons woonde nog een meisje, Megan, en wij wisten haar ook voor onze zogenaamde Steps-band te strikken. Eerst besloten we dan wie wie mocht zijn en die rolverdeling hielden we dan gedurende ons hele ‘optreden’ aan. Maar ik was altijd Claire.

‘Nee, Megan,’ verbeterde ik haar op een dag in mijn kamer. ‘Je moet het niet zo doen, maar zo,’ zei ik, en ik deed de bewegingen nog een keer voor.

‘O, oké...’ verzuchtte ze, en ze probeerde het opnieuw.

‘Dat is al veel beter. Nu van begin af aan,’ zei ik, en ik klapte in mijn handen alsof ik aan het hoofd van mijn eigen dansstudio stond.

Een paar minuten later stonden we alle drie op mijn bed over de rest van de kamer uit te kijken. Het bed was ons podium, wij waren Steps, mijn teddyberen en poppen waren het publiek en wij stelden ons voor dat ze om meer riepen.

Op dat moment ging de deur open. Het was mijn moeder met een stapel gevouwen kleren in haar handen.

‘Geweldig!’ juichte ze. Ze schoof het wasgoed onder één arm en applausseerde hard.

Meteen toen ik haar zag, kreeg ik een kleur. Ik vond het heerlijk om Steps na te spelen, en als ik op mijn bed – het po-

dium – stond had ik echt het gevoel dat ik in een popgroep zat, maar in werkelijkheid wilde ik er geen echt publiek bij. In mijn fantasiewereld wilde ik met alle plezier voor duizenden mensen optreden, maar in de echte wereld niet – daar was ik veel te verlegen voor.

‘Jullie worden met de dag beter,’ zei mijn moeder, waarna ze de slaapkamerdeur achter zich dichtdeed en naar beneden liep.

Ik keek naar Lauren en Megan; hun gezichten waren ook vuurrood. We voelden ons allemaal stom en begonnen te giechelen. Het was een gegeneerde lach. Ik schaamde me omdat we betrappt waren terwijl we Steps aan het nadoen waren, want dat was onze wereld, ons veilige wereldje. Als ik Claire in Steps speelde voelde ik me onaantastbaar.

Een paar maanden later had mijn moeder zelf een verrassing: twee kaartjes voor een concert van Steps.

‘Heb je zin om mee te gaan?’ vroeg ze glimlachend. Ze wist natuurlijk best wat ik zou antwoorden.

Ik gilde het uit van blijdschap, sloeg mijn armen om haar nek en drukte een warme natte kus op haar wang.

‘Ik kan niet wachten!’ gilde ik. ‘Het is net een droom die uitkomt!’

Dat ik mijn lievelingsband zou gaan zien voelde als de belangrijkste avond van mijn leven, en dat was het in veel opzichten ook. Ik was al helemaal in de ban van Steps, maar na het concert was dat nog tien keer erger. Ik nam me voor om elke avond te oefenen tot ik net zo goed was als mijn helden.

Lauren en ik bedachten zelfs onze eigen danspassen op een nummer van Steps met de titel ‘It’s The Way You Make Me Feel’. Inmiddels waren we zo van onszelf overtuigd dat ik mijn vader zelfs vroeg om ons met zijn videocamera te filmen. Later die dag riep hij ons in de woonkamer.

‘Klaar?’ vroeg hij, terwijl hij de camera in zijn rechterhand hield.

‘Klaar,’ knikte ik, en ik gebaarde naar Lauren dat ik zou aftellen.

‘Een, twee, drie...’ mimedede ik, terwijl mijn vader op nummer vier van mijn cd-speler drukte. Binnen een paar seconden schetterde de muziek uit de luidsprekers en dansten we op het nummer. Toen het afgelopen was, drukte mijn vader op de pauzeknop van de camera en bleven wij in onze danshouding staan.

‘Geweldig!’ juichte hij. Ik keek naar Lauren en we begonnen te lachen. Het was inderdaad geweldig geweest en het was voor het eerst dat wij dat ook zo voelden.

Toen we de film terugdraaiden en hem voor de eerste keer bekeken, lukte het me niet de grijns van mijn gezicht te halen: we leken wel echte popsterren! Niemand kon ons iets maken. We werden beschermd door een volmaakte zeepbel van geluk, maar ik zou al snel tot de ontdekking komen dat het er in de echte wereld veel harder aan toe ging.

In m'n eentje eten

Het was druk op school. Kinderen renden met halsbrekende snelheid voor mijn voeten over het speelplein rond. Ik zat daar en vroeg me af hoe het kon dat ik door zo veel kinderen omringd was en dat ik me toch zo alleen voelde. In tegenstelling tot andere kinderen die in grote groepen speelden, had ik op school maar één vriendin, en dat was Lauren.

Lauren en ik leken in heel veel opzichten totaal niet op elkaar. Ik had een normaal postuur en honingblond haar en zij was graatmager en had schouderlang donker haar. Het feit dat we er zo verschillend uitzagen en dat Lauren zo mager was, maakte haar tot een uitgelezen doelwit voor de pestkoppen van de school.

‘Niet over een rooster lopen, hoor, want dan ben je weg!’ brulde een jongen over het speelplein naar haar. Ik draaide me om en wierp hem een vernietigende blik toe, maar dat interesseerde hem niet. Lauren was het magerste meisje van de hele school; ze vond het heel erg omdat ze daardoor opviel.

Een paar dagen later kwam een van de populaire meisjes tijdens de lunchpauze naar ons toe gelopen. Met haar kraal-oogjes monsterde ze Lauren van top tot teen. Toen ze begon te praten, trok haar mond in een spottende grijns.

‘Wij denken allemaal dat je zo mager bent omdat je geen eten kunt betalen. Is dat zo? Ben je te arm om eten te kopen?’